

АЛЕКСАНДЪР ПУШКИН ЕСЕН

Превод от руски: Иван Теофилов, —

chitanka.info

ЕСЕН^[0]

*Какво ли не минава
през моя дремещ ум?*

Д

ер
жа
ви
н

I

*Октомври е дошъл — горичката отвява
от своите върхове последните листа.
Подухва остър хлад — и пътят заледява.
Зад мелницата ври и бяга пак вода.
Но езерото е сковано; отминава
съседа ми на лов в залутани места
и посеви тъжат под вятърни забави,
и буди дълъг лай заспалите дъбрави.*

II

*Сега е мой сезон: аз мразя пролетта,
затоплянето; смрад и кал — съвсем съм болен
и ходя с тъжен ум, и в мен шуми кръвта.*

*От зимния сезон съм много по-доволен.
Обичам оня сняг с луната над степта.
С приятелка в шейна летите бърз и волен,
когато във кожух, с обветрено лице,
тя тръпне и пламти, и стиска ви ръце!*

III

*И с кънки да летиш е весело, ей богу,
по равните реки със огледален лед!
А празниците със блестящата тревога?...
Но после сняг и сняг — шест месеца подред.
На мечката дори в уютната бърлога
омръзва. Вечно ли ще скитаме навред,
понесени в шейни с Армиди неспокойни,
край печки ще висим и край прозорци двойни?*

IV

*О, чудно лято! Тъй обичал бих те аз,
ако не беше с прах и пек, с мухи досадни.
Погубваш светлите способности у нас.
Измъчваш ни; горим като поля на пладне.
Затуй единствено мечтаем всеки час
за въздух и вода... С блини, с напитки хладни
от скръб по зимата, сред тоя зной проклет,
й правим помени със лед и сладолед.*

V

*А есенните дни ругаем неизменно.
Читателю, но аз обичам есента
и красотата ѝ сияеща смирено.
Така в семейството ме радва лудостта
на лошия хлапак. Ще кажа откровенно:
от всички времена най-скъпа ми е тя!
Прекрасна и добра — а аз не съм тщеславен, —
плени копнежа ми, макар и своенравен.*

VI

Но как да обясня? Харесва ми се тя,
тъй както нрави се на вас туберкуозна
девойка може би. Пред прага на смъртта,
горкичката, без гняв се свежда грациозна,
с един повехнал смях на своята уста,
нечуваща смеха на пропастта си грозна.
Горят страните ѝ със хубав ален цвят.
Тя днес е още тук, след ден — на оня свят.

vii

Унило време! Но какво очарование!
Прощалния ти цвят приятен е за мен —
обичам на света изящното страдание,
лесът в трептящ кармин и злато пременен,
върхарите шумят със ласкаво дихание,
а свода е с мъгла вълниста обкръжен.
И рядък слънчев лъч, начален мраз по рова
закани отдалеч на зимата сурова.

viii

И всяка есен пак започвам да цъфтя!
О, този руски студ все по-полезен става,
с природния си нюх усещам любовта:
ту ме наляга сън, ту глад ме навестява,
но радостно шуми в сърцето ми кръвта,
желания кипят и чувствам се тогава
щастлив и млад — такъв е моят организъм
(простете, моля ви, за този прозаизъм).

ix

Довеждат коня ми; и сред степта открита
размахва грива той и с конника лети
и еква звънко под блестящите копита
помръзналия дол, ледът разбит трещи.
Отива си денят; в оджака пуст полита
пак огън запламтял — ту весело блести,

*ту тлее; аз чета, унесен в светлината,
или пък давам път на мислите в душата.*

x

*Забравил за света, във сладка тишина,
аз сладко съм приспан от своето въображение,
поезията в мен намира светлина:
душата ми скърби с лирическо вълнение,
звучи, като насън тя лута се и на,
излива се след миг в свободно проявление —
и влизат гости тук, с невидими черти,
познати стари, плод на моите мечти.*

xi

*И мисли се въртят във буря поривиста,
и ритми прелестни насреца им летят,
и пръсти молят за перо, перо за листа,
и ето — стихове несдържано текат.
Тъй дреме кораб, спрял посред мъгла сребриста,
но виж — матроси там се хвърлят и крещят,
пълзят по мачтите, в платната вятър тича,
грамадата скрипти и гребени разсича.*

xii

Той плува. Накъде? — — — — —

— — — — —
— — — — —
— — — — —

[0] Приживе на Пушкин не е печатано. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.